

opusdei.org

Piispa Raimon haastattelu espanjalaisessa lehdessä

Julkaisemme käännöksen
Helsingin piispan haastattelusta
"El Debate" -lehden youtubue-
kanavalla.

28.3.2025

Miten päädyit Suomeen?

No niin, se on hyvä kysymys. Jumala
järjestää kaiken ylhäältä käsin,
tietenkin.

Vuonna 2005 Helsingin piispa pyysi Opus Dein prelaatilta yhtä pappia, ja prelaatti ajatteli minua. Vastasin kyllä – niin yksinkertaista se oli.

Vuonna 2006 muutin Suomeen. Eli ensi vuonna tulee täyteen jo 20 vuotta Suomessa.

Jumala on niin hyvä... Miksi olin Sevillassa? No, lämmön takia, kuumuus, kuumuus – ja sitten lähdin kylmään pohjoiseen maahan [nauraa].

Osaitko Suomea kun saavuit maahan?

Yritin ostaa suomen kieliopin Bilbaosta. Kuvittele, siellä on paljon kirjakauppoja, ja löysin yhden 1950-luvulta. Opin perusasioita, kuten “kiitos”, joka mielestäni on kaunein sana kaikissa kielissä. Ainoa asia jonka osasin sanoa, oli “kiitos”.

Se auttoi minua paljon. Kun kiitämme ihmisiä, se yhdistää. Minä sanoin koko päivän “kiitos, kiitos”. Se oli minun ensimmäinen kosketukseni Suomeen: kiitollisuus.

Mikä oli kirkon tilanne silloin?

Kun saavuin, Suomessa oli seitsemän seurakuntaa, meitä katolilaisia oli noin 8 500 ja pappeja oli noin 18 tai 19.

Nyt meillä on kahdeksan seurakuntaa. Kahdeksas on pyhitetty pyhälle Joosefille – se on uusin. Nykyään meitä on 26 pappia koko Suomessa, koska Helsingin hiippakunta kattaa koko maan – se on koko Suomi.

Miten maa vertautuu Espanjaan?

Pinta-ala on 340 000 km² ja väkiluku noin 5,6 miljoonaa. Katolilaisia on noin 18 000–20 000, eli 0,2 % väestöstä. Niin se on.

Entä muut, ovatko he luterilaisia?

65 % on luterilaisia, 2 % ortodokseja, ja loput muodostavat kaikenlaisia uskontoja tai ihmisiä jotka eivät kuulu mihinkään kirkkoon. Miljoona suomalaista ei kuulu kirkkoon. Se on surullista, mutta samalla meille mahdollisuus evankelioida.

Onko katolisella kirkolla huono maine siellä?

Ei todellakaan! Uskonpuhdistuksen jälkeen syntyi paljon mustaa legendaa, mutta tällä hetkellä meillä on teologisesti vahva arvostus – kiitos paavi Benedictuksen. Hän on luterilaisten keskuudessa teologinen auktoriteetti.

Yhteiskunnallisella, inhimillisellä tasolla, paavi Franciscus on avannut ikkunan raikkaalle ilmalle. Tällä hetkellä maan valtakunnallisessa mediassa – jossa on vain yksi kansallinen sanomalehti, joka

määrittelee, mikä on oikein ja mikä väärin, mikä on totta – katolinen kirkko on hyvin arvostettu.

Itse asiassa nimitykseni ja vihkimiseni tapahtui luterilaisessa kirkossa, maan suurimmassa.

Paikalla oli yli 2 000 ihmistä, kahdeksan luterilaista piispaa, neljä ortodoksipiispaa ja edustajia kaikista kristillisistä kirkoista. Tapahtuma sai huomiota valtakunnallisessa mediassa, televisiossa, radiossa, metrojen mainostauluissa – ja kaikki positiivisessa valossa.

Uskon, että se on merkki siitä, että olemme integroituneet ja hyvin hyväksytyjä.

Miten paikallinen kirkko järjestyy siellä?

Se on katolinen kirkko – aivan katolinen (maailmanlaajuinen). Olemme kuin universaalin kirkon bonsai. Meillä on yli 120

kansallisuutta ja kaikki mahdolliset liturgiset riitit. Katolisessa kirkossa on noin 18 erilaista riittiä – meillä on ne kaikki.

Meillä on kahdeksan seurakuntaa, mutta ekumenian, tuon siunauksen, ansiosta käytämme 20 luterilaista kirkkoa ja viittä ortodoksikirkkoa Messua varten. Pidämme Messua 33 kaupungissa, vaikka katolinen seurakunta on vain seitsemässä kaupungissa. Se on ihmeellistä ja olemme hyvin kiitollisia sekä luterilaiselle että ortodoksiselle kirkolle.

Piispana, tämän paikalliskirkon paimenena, elämme päivän kerrallaan. Maa on hyvin kallis, hyvin rikas. Meidän kirkkome on Euroopan köyhin. Kolehstitulot eivät riitä edes lämmitykseen, jota tarvitaan 11 kuukautta kuukaudessa – siis, tarkoitan 11 kuukautta

vuodessa. Rahat eivät riitä; olemme hyvin köyhiä.

Mutta samalla tarvitaan myös hiippakunnan rakenteita. Unelmani tällä hetkellä on ensimmäinen katolinen koulu, joka – jos Jumala suo – alkaa nyt elokuussa. Tarvitsemme vanhainkodin, retriittikeskuksen, kokoontumistilan. Meillä ei ole mitään. Meillä on paljon uskoa, paljon innostusta, mutta ei mitään konkreettista.

Minkämaalaisia pappeja on Suomessa?

Papit olemme myös katolisia siinä mielessä, että tulemme yli 12 eri maasta. On neljä syntyperäistä suomalaista, ja loput olemme suomalaisia adoptiolla – mutta 12 eri maasta. Se tuo myös kulttuurista rikkautta.

Se auttaa oppimaan toisilta: erilaisia näkemyksiä, eri rytmejä. Mielestäni

se on katolisen kirkon kauneus – olemme katolisia myös ajattelussa. Sisäinen vapaus on suurta, ja se tuo happea kirkkoon, uskollisuudessa evankeliumille.

Banaani voi olla kupera tai kovera, riippuu siitä missä olet – mutta se on silti banaani. Suomessa olen oppinut, että voit olla eri mieltä, mutta silti samassa veneessä, soutamassa yhdessä.

Onko paljon kutsumuksia siellä?

Käännynnäisiä ei ole paljon, mutta heitä tulee vähitellen. Meillä on myös paljon aikuisia, jotka eivät ole katolilaisia – entisiä luterilaisia tai eikristittyjä – jotka ovat kiinnostuneita katolisesta kirkosta. Viime vuonna meillä oli useita aikuiskasteita.

Viime vuonna kastettiin noin 15 aikuista; tänä vuonna heitä tulee olemaan 30. Lisäksi kirkkoon liittyy tänä vuonna noin 100 aikuista.

Meillä on nyt digitaalinen uskontokurssi, koska Suomessa etäisyydet ovat valtavia. Emme voi odottaa, että kaikki tulevat seurakuntaan käymään katekumeenikurssia. Siksi aloitimme digitaalisen sielunhoitotyön: meillä on 200 aikuista seuraamassa kurssia liittyäkseen kirkkoon. Eli – jos Jumala suo – ensi vuonna heitä voi olla 300, kolminkertainen määrä.

Minusta nämä luvut ovat juhlimisen arvoisia.

Minkälaisia tehtäviä sinulla oli saapuessasi Suomeen?

Kun saavuin Suomeen, minulla oli jo kokemusta nuorisotyöstä Sevillassa. Olin silloin nuori – olen toki yhä nuori, mutta silloin vielä nuorempi.

Lähetystyöni kohdistui etenkin yliopisto-opiskelijoihin. Perustimme Opus Dein ylioppilasasuntolan.

Seurakunnassa ilmoittauduin heti auttamaan. Ja siitä alkoikin sitten suuri määrä kasteita, vahvistuksen valmistelua, avioliittoja...

Ja koska ei ole vahvaa rakennetta, sinä itse olet kirkko.

Siinä on etu: mitä sinä teet, sitä tekee kirkko.

Niinpä ajauduin mitä erilaisimpiin tilanteisiin: vankiloihin, varuskuntiin...

Koska olen lääkäri, aloin myös vierailla sairaiden luona.

Se oli – ja on yhä – ihmeellinen kokemus. Todella rikas, kaikenlaisten ihmisten ja tilanteiden kanssa. Aloitimme pienesti, mutta aina eteenpäin.

Minkälaisia unelmia Suomen katolisella kirkolla on?

Minä unelmoin siitä, että olisimme kaikki hyvin uskollisia Herralle – koska siinä on avain.

Ja uskollisuus Herralle tarkoittaa sitä, että rakastamme Häntä ja annamme Hänen rakastaa meitä. Hän tekee kaiken.

Joskus voimme langeta lukujen ansaan:

Kuinka monta meitä on? Kuinka moni käy Messussa? Kuinka moni kastetaan?

Mutta vain Jumala tietää. Loppujen lopuksi tärkeää on lopputulos: Kuinka moni pääsee taivaaseen?

Ja minä toivon, että kaikki pääsemme – kaikki, jotka nyt kuuntelevat minua.

Unelmani on päästä taivaaseen, ja kanssani kaikki ihmiset, jotka tunnen.

Toivon, että tämä paikalliskirkko saa myös elää ikuisesti Herran kanssa. Se on minun unelmani.

Olkaamme sitten se 0,2 % tai 20 % viiden vuoden päästä... ne ovat vain numeroita. Tärkeintä ovat ne numerot, jotka ovat Jumalan sydämessä – ja uskon, että ne ovat paljon suurempia kuin ne, joita me täällä pyörittelemme.

Jotakin lopuksi?

Pyydän rukouksia.

Tämä on kirkko, joka kasvaa jatkuvasti: alhaalta lasten kautta, ylhäältä aikuisten kautta – ja myös sisäisesti.

Siinä näen paljon kauneutta: perheitä, jotka asuvat 100, 200 tai 300 kilometrin päässä lähimmästä kirkosta...

Kuinka he kaipaavat Herraa,
Eukaristiaa...

Täällä Madridissa lähin kirkko on
ehkä kilometrin tai kahden päässä –
ehkä 10 tai 15. Mutta ei 300
kilometriä.

Toivon, että joku, joka katsoo tätä
haastattelua, sanoo:

“Aion alkaa taas käydä Messussa.”

Koska jos päästämme Jeesuksen
elämäämme – elämä muuttuu.

Ja mitä siitä saa?

Rauhaa, onnellisuutta, iloa... ja
ihmeellisen taivaan.

raimon-haastattelu-espanjalaisessa-
lehdessa/ (5.8.2025)